

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστίμου καὶ γαρτηνομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐδία Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ.
Ἀννίνου. (Συν.) — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΙΩΡ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια
τῆς «Βασίλεισσης Μαργώ»). — ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ, διήγημα, μετάφρ. Π. Α Βάλδου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. δ, ἐν ταῖς ἱπαρχίαις 6.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσά 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΓΑΛΑ προηγούμενα λεπτά 20.

Μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κήπου. (Σελ. 58).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΔΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

(Συνέχεια [ἴδε προηγούμενον φύλλον].)

Καθόσον αἱ ἀναμνήσεις αὗται ἐπανήρ-
χοντο εἰς τὸ πνεῦμά της ῥαγδαίως, ἡ
φωνή της ὑψοῦτο ἀκουσίως. Ἡ δυσπιστία,
ἣν ἀρχῇθεν ἀπέκτησα κατὰ τὴν ἐν τῷ
πύργῳ διαμονήν μου καὶ ἥτις νυκτὸς καὶ
ἡμέρας βασανίζει τὸ φιλύποπτον πνεῦμά
μου, μετὰ παραινέσεων ἀμέσως νὰ τὴν κατα-
στήσω προσεκτικὴν.

— Ὅμιλοι πλέον σιγά! τῇ εἶπα δια-
κόπτουσα αὐτήν. Τὸ παρὰ θυρον αὐτὸ εἶνε

ἀνοιχτὸν ἄνωθεν τῆς δεινδροστοιχίας τοῦ
κήπου. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἶπέ μου τὰ συμ-
βάντα, Λαύρα. Εἶπέ μου λέξιν πρὸς λέ-
ξιν τί συνέβη μετὰξὺ σοῦ καὶ τῆς γυναι-
κὸς ἐκείνης.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ κλεισώμεν τὸ παρὰ-
θυρον;

— Ὅχι ὁμίλει μόνον πλέον σιγά! Ἐν-
θυμήσου πρὸ πικνὸς ἄλλου ὅτι εἶνε κιν-
δυνῶδες τὸ νὰ προσφέρῃ τις τὸ ὄνομα τῆς
Ἀννης Κάδερικ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύ-
γου σου! . . . Ποῦ τὴν συνήντησες;

— Παρὰ τὴν ἀποβάθραν, Μαριάννα.
Ἐξῆλθα, ὡς γνωρίζεις, διὰ ν' ἀνεύρω τὴν
καρφίδα μου καὶ ἠκολούθησα κατὰ πρῶ-

τον τὴν ἀτραπὸν, ἥτις διέρχεται διὰ τῆς
δεινδροφυτείας, βαινίονσα βῆμα πρὸς βῆμα
καὶ παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς χαμκί.
Ἐφθασα οὕτω πῶς μετὰ μακρὰν ὁδοιπο-
ρίαν μέχρι τῆς παλαιᾶς καλύβης, παρὰ
τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, μόλις δ' εἰσῆλθόν,
ἐγονυπέτησα διὰ νὰ ἐρευνήσω εἰς τὸ ἔδα-
φος. Ἐξηκολούθουν τὰς ἐρεῦνας μου, ἔ-
χουσα τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὴν θύ-
ραν, ὅτε ἤκουσα ὀπισθεν μου φωνὴν ἄ-
γνωστον, κρᾶζουσάν με μεθ' ὑπερβολικῆς
τρυφερότητος:

«— Δεσποινὶς Φαίρλη!» ἔλεγεν ἡ φωνή.

— Δεσποινὶς Φαίρλη;

— Ναί μ' ἐκράζε μετὰ τὸ ὄνομα τὸ ὀ-